

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Slavonskom Brodu

Poslovni broj: P-89/2023-25

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu Pavi Garić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Miroslava Ivušića, OIB: 25160351816, iz Slavanskog Broda, Ivana Gorana Kovačića 5, zastupan po punomoćnici Almi Opačak, odvjetnici u Slavonskom Brodu, protiv tužene Zagrebačke banke d.d., OIB: 92963223473, iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupan po punomoćnicima, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & partneri iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne javne rasprave zaključene 18. lipnja 2026. provedene u prisutnosti tužitelja Miroslava Ivušića, osobno, punomoćnice tužitelja Alme Opačak, odvjetnice, i zamjenika punomoćnika tužene Kristijana Crnkovića, odvjetničkog vježbenika, nakon javne objave presude, 29. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnima odredbe članka čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu br. 3212231001, kreditna partija 7104001866 od 25. siječnja 2007. zaključenog između tužitelja Miroslava Ivušić, Slavonski Brod, Ivana Gorana Kovačića 5 OIB:25160351816 kao korisnika kredita i ZAGREBAČKE BANKE d.d. Zagreb, Trg bana J.Jelačića 10, OIB: 92963223473 kao davatelja kredita u dijelu kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa.

II. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d. Zagreb, Trg bana J.Jelačića 10, OIB: 92963223473 isplatiti tužitelju Miroslavu Ivušić, Slavonski Brod, Ivana Gorana Kovačića 5 OIB:25160351816 iznos od 5.058,26 EUR (slovima: pet tisuća pedeset osam eura i dvadeset šest centi) sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dana dospijeca svakog pojedinog mjesečnog iznosa do isplate zakonskom zateznom kamatom koja na svaki preplaćeni mjesečni iznos teče od dana dospijeca do isplate prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekucem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena do 31.srpnja 2015., od 01.kolovoza 2015. prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekucem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023.g. do 29. prosinca 2023.g. po stopi koja se određuje

za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referente stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke na iznose od:

- 33,49 EUR od 01.03.2008. do isplate
- 33,50 EUR od 01.04.2008. do isplate
- 33,50 EUR od 01.05.2008. do isplate
- 33,51 EUR od 01.06.2008. do isplate
- 33,51 EUR od 01.07.2008. do isplate
- 33,52 EUR od 01.08.2008. do isplate
- 33,52 EUR od 01.09.2008. do isplate
- 33,52 EUR od 01.10.2008. do isplate
- 33,53 EUR od 01.11.2008. do isplate
- 33,53 EUR od 01.12.2008. do isplate
- 33,53 EUR od 01.01.2009. do isplate
- 33,54 EUR od 01.02.2009. do isplate
- 33,54 EUR od 01.03.2009. do isplate
- 33,54 EUR od 01.04.2009. do isplate
- 33,55 EUR od 01.05.2009. do isplate
- 33,55 EUR od 01.06.2009. do isplate
- 33,55 EUR od 01.07.2009. do isplate
- 79,15 EUR od 01.08.2009. do isplate
- 79,17 EUR od 01.09.2009. do isplate
- 79,18 EUR od 01.10.2009. do isplate
- 79,19 EUR od 01.11.2009. do isplate
- 79,20 EUR od 01.12.2009. do isplate
- 79,21 EUR od 01.01.2010. do isplate
- 79,23 EUR od 01.02.2010. do isplate
- 79,24 EUR od 01.03.2010. do isplate
- 79,25 EUR od 01.04.2010. do isplate
- 79,26 EUR od 01.05.2010. do isplate
- 66,71 EUR od 01.06.2010. do isplate
- 66,72 EUR od 01.07.2010. do isplate
- 66,72 EUR od 01.08.2010. do isplate
- 66,73 EUR od 01.09.2010. do isplate
- 66,73 EUR od 01.10.2010. do isplate
- 66,74 EUR od 01.11.2010. do isplate
- 66,74 EUR od 01.12.2010. do isplate
- 66,74 EUR od 01.01.2011. do isplate
- 66,75 EUR od 01.02.2011. do isplate
- 66,75 EUR od 01.03.2011. do isplate
- 66,75 EUR od 01.04.2011. do isplate
- 66,76 EUR od 01.05.2011. do isplate
- 66,76 EUR od 01.06.2011. do isplate
- 66,76 EUR od 01.07.2011. do isplate

-54,39 EUR od 01.08.2011. do isplate
-54,39 EUR od 01.09.2011. do isplate
-54,39 EUR od 01.10.2011. do isplate
-54,38 EUR od 01.11.2011. do isplate
-54,38 EUR od 01.12.2011. do isplate
-54,38 EUR od 01.01.2012. do isplate
-54,37 EUR od 01.02.2012. do isplate
-54,37 EUR od 01.03.2012. do isplate
-54,37 EUR od 01.04.2012. do isplate
-54,36 EUR od 01.05.2012. do isplate
-54,36 EUR od 01.06.2012. do isplate
-54,35 EUR od 01.07.2012. do isplate
-54,35 EUR od 01.08.2012. do isplate
-54,34 EUR od 01.09.2012. do isplate
-54,33 EUR od 01.10.2012. do isplate
-54,33 EUR od 01.11.2012. do isplate
-54,32 EUR od 01.12.2012. do isplate
-54,31 EUR od 01.01.2013. do isplate
-54,30 EUR od 01.02.2013. do isplate
-54,30 EUR od 01.03.2013. do isplate
-54,29 EUR od 01.04.2013. do isplate
-54,28 EUR od 01.05.2013. do isplate
-54,27 EUR od 01.06.2013. do isplate
-54,26 EUR od 01.07.2013. do isplate
-56,17 EUR od 01.08.2013. do isplate
-56,16 EUR od 01.09.2013. do isplate
-56,15 EUR od 01.10.2013. do isplate
-56,14 EUR od 01.11.2013. do isplate
-56,13 EUR od 01.12.2013. do isplate
-56,11 EUR od 01.01.2014. do isplate
-45,14 EUR od 01.02.2014. do isplate
-45,12 EUR od 01.03.2014. do isplate
-45,11 EUR od 01.04.2014. do isplate
-45,10 EUR od 01.05.2014. do isplate
-45,08 EUR od 01.06.2014. do isplate
-45,07 EUR od 01.07.2014. do isplate
-32,77 EUR od 01.08.2014. do isplate
-32,76 EUR od 01.09.2014. do isplate
-32,74 EUR od 01.10.2014. do isplate
-32,73 EUR od 01.11.2014. do isplate
-32,71 EUR od 01.12.2014. do isplate
-32,70 EUR od 01.01.2015. do isplate
-36,89 EUR od 01.02.2015. do isplate
-36,88 EUR od 01.03.2015. do isplate
-36,86 EUR od 01.04.2015. do isplate
-36,84 EUR od 01.05.2015. do isplate
-36,82 EUR od 01.06.2015. do isplate
-36,81 EUR od 01.07.2015. do isplate
-29,84 EUR od 01.08.2015. do isplate
-29,82 EUR od 01.09.2015. do isplate

-29,80 EUR od 01.10.2015. do isplate
-29,78 EUR od 01.11.2015. do isplate
-29,76 EUR od 01.12.2015. do isplate
-29,75 EUR od 01.01.2016. do isplate
-20,56 EUR od 01.02.2016. do isplate
-20,54 EUR od 01.03.2016. do isplate
-20,52 EUR od 01.04.2016. do isplate
-20,51 EUR od 01.05.2016. do isplate
-20,49 EUR od 01.06.2016. do isplate
-20,47 EUR od 01.07.2016. do isplate
-15,92 EUR od 01.08.2016. do isplate
-15,91 EUR od 01.09.2016. do isplate
-15,89 EUR od 01.10.2016. do isplate
-15,87 EUR od 01.11.2016. do isplate
-15,86 EUR od 01.12.2016. do isplate
-15,84 EUR od 01.01.2017. do isplate
-5,96 EUR od 01.02.2017. do isplate
-5,95 EUR od 01.03.2017. do isplate
-5,94 EUR od 01.04.2017. do isplate
-5,93 EUR od 01.05.2017. do isplate
-5,92 EUR od 01.06.2017. do isplate
-5,91 EUR od 01.07.2017. do isplate,
Sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 1.698,58 EUR (slovima: jedna tisuća šesto devedeset eura i pedeset osam centi) sa zakonskim zateznim kamatama od dana presuđenja do isplate po stopi zatezne kamate iz čl. 29. ZOO-a koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena do isplate, a sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao davatelj kredita zaključili Ugovor o namjenskom kreditu br. 3212231001, kreditna partija 7104001866 od 25. siječnja 2007. za kupnju nekretnine kojim je tužitelju odobren kreditu u visini od 465.880,00 HRK s promjenjivim kamatnim stopama koje teku od 01.srpnja 2008.g. , a na dan zaključenja ugovora iznosila je 5,65 %. Rok otplate kredita je 30 godina. Člankom 2. Ugovora ugovorena je promjenjiva kamatna stopa na način da se promjena kamatnih stopa vrši izmjenama i dopunama Odluke o kamatama banke na čiju primjenu korisnik kredita bezuvjetno pristaje. Tužitelj navodi kako predmetni Ugovor o kreditu ne sadrži definirane parametre za promjenu kamatne stope, a sastavljen je na tipskom obrascu tuženika i tužitelj niti na koji način nije mogao utjecati na promjenu ugovora u spornom pobijanom dijelu. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 04.07.2013, koja je djelomično preinačena presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu br. PŽ-7129/13-4 od 13.06.2014. godine donesena je odluka u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača koji su podizali kredite u švicarskim francima. Odredbom čl. 131.st.1. Zakona o zaštiti

potrošača određeno je da odluka donesena u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača obvezuje ostale sudove u postupcima koji potrošač samostalno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana. Presudom Vrhovnog suda RH, poslovni broj Revt-249/14-2 od 09.travnja 2015. odbijena je žalba tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7219/13-4 od 13.lipnja 2014. u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 04.07.2013, potvrđenom odlukom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/17 od 14.06.2018. pravomoćno je utvrđeno da je tužena povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženica kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženica postupila suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima. Prema čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, dalje: ZZP/03), sada čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15, 14/19, dalje: ZZP), ugovorna odredba nepoštena je : Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, ZZP propisuje da je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Iako se presude po tzv. "kolektivnoj tužbi" ne mogu direktno primijeniti na predmetni parnični postupak tužitelj smatra da se radi o istoj modelu postupanja kao i u tzv. "CHF kreditima" jer je tuženik prilikom ugovaranja kredita postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja, ravnopravnosti ugovornih strana i jednakosti činidbi, a sve navedeno je za posljedicu imalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na teret tužitelja. Tužitelj tužbom traži utvrđenje ništetnim odredbe članka čl. 2. Ugovora u dijelu kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, te se obveže tuženik po osnovi razlike isplatiti razlike preplaćenih novčanih iznosa zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na svaki dospjeli iznos od dana dospijeca do isplate. Tužitelj si pridržava pravo, nakon izvršenog vještačenja, urediti tužbu i tužbeni zahtjev prema nalazu i mišljenju vještaka knjigovodstveno–financijske struke, stoga je predložio naslovnom sudu da nakon provedene glavne i javne rasprave donese presudu.

2. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti spori osnovanost i visinu tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja i to s više osnova, koje će u nastavku iznijeti. Tuženik ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije na strani tužitelja. Naime, tužitelj ne bi bio aktivno legitimiran zahtijevati sve navodne preplate, koje su vršene po ovom kreditu, iz razloga što uplate nisu vršene samo od strane tužitelja, nego i od strane drugih osoba te bi, stoga, tužitelj mogao samo potraživati navodno preplaćene iznose, koje je sam vršio, kada bi uopće zahtjev za isplatu tužitelja bio osnovan, a što se osporava u cijelosti. Iz prometa po partiji kredita razvidno je da su uplate na ime podmirenja ovog kredita, između ostalog, vršene i od strane Mirjane Ivušić, NAŠ DOM NOVI d.o.o. dok za određene uplate nisu naznačene osobe uplatitelja, a na tužitelju je

teret dokaza da je on stvarno izvršio te uplate. Tuženik uz ovaj odgovor dostavlja odluku Ustavnog suda RH U-III-3176/2007, a iz koje odluke proizlazi da je drugostupanjski sud u postupku koji je bio predmetom ispitivanja pred Ustavnim sudom utvrdio da zahtjev zbog stjecanja bez osnove ima pravo podnijeti samo onaj tko je faktično platio tuđe dugovanje. Nastavno na taj stav drugostupanjskog suda, Ustavni sud zaključuje da nije došlo do povrede ustavnih prava podnositelja uz obrazloženje: „Iz izloženog je razvidno da je u postupku povodom parnične tužbe podnositelja drugostupanjski sud iznio jasne i valjane razloge za svoje stajalište o nedostatku aktivne legitimacije podnositelja kao tužitelja, jer, sukladno članku 210. ZOO-a, stjecatelj ne može biti obvezan vratiti ono što je bez osnove stekao bilo kome, već samo onome od kojega je nešto bez osnove stekao. Dakle, samo onaj od kojeg je nešto bez osnove stečeno aktivno je legitimiran zahtijevati povrat“ Tuženik napominje da sukladno odredbi članka 161. Zakona o obveznim odnosima obvezu može ispuniti dužnik ili treća osoba, a vjerovnik je ispunjenje dužan primiti od treće osobe ako je dužnik s tim suglasan ali i bez njegova znanja. Obzirom da se tužitelj nije usprotivio plaćanju izvršenom od strane trećih osoba, tuženik nije imao razloga odbiti odnosno vratiti uplate izvršene od strane trećih osoba. Međutim, u slučaju postavljanja zahtjeva za povrat stečenog bez osnove, isti zahtjev ima pravo postaviti samo treća osoba koja je uplatu izvršila, jer u konkretnom slučaju u odnosu na predmetne uplate, tuženik ništa nije stekao bez osnove od strane tužitelja, već eventualno kada bi se i radilo o stjecanju bez osnove, takvi iznosi bili bi stečeni od strane trećih osoba. Stoga, tuženik ističe (sve i da naslovni sud u pogledu navodne ništetnosti prihvati takav stav tužitelja, a što se osporava u cijelosti) kako tužitelju nije pravno dopušteno, a i moguće potraživati povrat navodno preplaćenih iznosa po predmetnom kreditu u cijelosti, budući da uplate nisu vršene samo od strane tužitelja, nego i od strane drugih osoba te stoga tuženik predlaže naslovnom sudu da odbaci tužbu u tome dijelu zbog nedostatka aktivne legitimacije tužitelja, podredno odbije tužbeni zahtjev tužitelja. Tužitelj polazi od pretpostavke da je odredba čl. 8. Ugovora o kreditu ništetna i nepoštena, pozivajući se na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/2014, odnosno na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., a koja odluka je u dijelu koji se odnosi na kamate potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda poslovni broj PŽ-7129/2013. Tuženik prvenstveno ističe da tužitelj nema osnove pozivati se na citiranu presudu donesenu u sporu koji se, povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovni broj P-1401/2012, a koji je pravomoćno okončan donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/2012, odnosno odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/2014. Naime, u izreci presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012, a koju citira i sam tužitelj, jasno je navedeno kako se ista isključivo bavi pitanjem zaštite kolektivnih interesa potrošača vezano za ugovore o kreditu čija je glavnica valutnom klauzulom vezana uz valutu švicarskog franka, a ne i neke druge valute. Takvo tumačenje zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi i rješenju poslovni broj Revt-249/2014 od 9. travnja 2015. godine, navodeći u obrazloženju: “Kako izreka pobijane presude čini jedinstvenu cjelinu, a iz koje je jasno razvidno da se ista isključivo bavi pitanjem zaštite kolektivnih interesa potrošača vezano za ugovore o kreditu čija glavnica je valutnom klauzulom vezana uz valutu švicarskog franka, a ne i neke druge valute, to nema nikakve sumnje da se ista ne odnosi na ugovorne odnose proizašle iz ugovora o kreditu sklapane uz valutnu klauzulu vezanu uz neku drugu valutu, pa i u tom smislu nema govora o nejasnoći i nerazumljivosti pobijane presude.” Tako i Županijski sud u Zadru u obrazloženju presude poslovni broj GŽ-766/2019 od 21. travnja 2020. godine,

u kojoj je odlučivao u povodu žalbe tužitelja protiv presude Općinskog suda u Karlovcu poslovni broj P-478/2017 od 22. veljače 2019. godine, a u kojem postupku se radilo o ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u eurima, navodi: „Isto tako, navedena činjenična utvrđenja i primjenu materijalnog prava ovaj sud u cijelosti prihvaća, s time, što se tiče primjene materijalnog prava, valja kazati da se neosnovano žalitelj poziva na odluku Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12, presudu Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/13 i odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 575/16-5, jer je u tom predmetu riješeno pitanje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koje su tužene banke sklapale s potrošačima u utuženim razdobljima, a kojima je bio ugovoren švicarski franak (CHF) kao valuta uz koju je bila vezana glavnica, te ugovorna kamata koja je tijekom trajanja ugovornih obveza promjenjiva u skladu s jednostranim odlukama banaka, koju su banke mijenjale, ono što je bitno za ovu pravnu stvar, bez ugovorenih parametara, samim obavješćivanjem o promjeni, o čemu nije pregovarano, čime je došlo do povrede kolektivnih interesa i prava potrošača, korisnika kredita, a što je imalo za posljedicu nepoštenost, odnosno ništetnost ugovorne odredbe. Dakle, u prije navedenim presudama hrvatskih sudova pravomoćno je utvrđeno da su nepoštene i ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu vezanog uz CHF o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, što ovdje očito nije slučaj.“ Isto shvaćanje, i to upravo u pogledu kredita u kunama, zauzeo je i Županijski sud u Bjelovaru u obrazloženju presude poslovni broj GŽ-486/2019 od 28. studenog 2019. godine u kojoj je odlučivao o žalbama protiv presude Općinskog suda u Zadru poslovni broj P-502/2018 od 10. prosinca 2018. godine te navodi: „Nije sporno da je predmetnoj parnici prethodio kolektivni spor radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u kojem su donesene pravomoćne presude - presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2012. godine, djelomično potvrđena (glede promjenjivosti ugovorne kamate) presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ7129/13 od 13. lipnja 2014. godine, a ova presudom Vrhovnog suda RH poslovni broj Revt249/14 od 09. travnja 2015. godine. Međutim, predmet navedenog kolektivnog spora je bila zaštita kolektivnih interesa potrošača koju je tužitelj zahtijevao u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača i to glede odredbi iz ugovora o kreditu koje su tužene banke sklapale sa potrošačima u utuženim razdobljima, a kojim odredbama je bio ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica, te ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom trajanja ugovornih obveza promjenjiva u skladu sa jednostranim odlukama tuženika. Izreka prvostupanjske presude, kojom je navedena zaštita i pružena tužiteljima, čini jedinstvenu cjelinu, a iz koje je jasno razvidno da se ista isključivo bavi pitanjem zaštite kolektivnih interesa potrošača (i glede valutne klauzule i glede promjenjivosti ugovorne kamate) vezano za ugovore o kreditima u kojima je glavnica valutnom klauzulom vezana uz valutu švicarskog franka, a ne i neke druge valute. Stoga nema nikakve sumnje da se pravomoćne presude u navedenom kolektivnom sporu ne odnose na ugovorne odnose proizašle iz ugovora o kreditu u kojima je glavnica valutnom klauzulom vezanu uz neku drugu valutu, ili koji su proizašli iz ugovora o kreditima zaključenim u domaćoj valuti (u kunama). Slijedom toga treba reći da pravomoćne presude donesene u navedenom kolektivnom sporu nemaju nikakvog pravnog utjecaja na predmetnu parnicu u kojoj tužitelj traži pravnu zaštitu po ugovoru o kreditu zaključenom u domaćoj valuti - u kunama, zbog čega se niti tužitelj, temeljem odredbe čl.502.c ZPP-a, može u predmetnoj parnici pozivati na pravna shvaćanja izražena u odlukama iz navedenog kolektivnog spora, niti je sud u predmetnoj parnici, u skladu sa odredbom čl.118. Zakona o zaštiti potrošača - NN broj 41/14, 110/15 - dalje: ZZP/14), vezan pravnim utvrđenjem iz pravomoćne presude kojom je u kolektivnom sporu utvrđena povreda prava i interesa potrošača.“ U ovoj

stvari nije sporno da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu odobren u kunama te da su parnične stranke u vrijeme zasnivanja ugovora jasno očitovale svoju volju na način da žele da se na njihov odnos primjenjuje promjenjiva, a ne fiksna kamatna stopa. Stoga je, uzimajući u obzir naprijed iznesene navode, u potpunosti razvidno da se tužitelj ne može prilikom pokretanja ovog parničnog postupka opredijeliti za režim zaštite kolektivnih prava potrošača, pozivajući se u skladu s načelom dispozitivnosti na presudu VTSRH posl. br. PŽ-7129/2013. Isto tako, tužitelj ne može temeljem iste presude implicirati ništetnost odredbe o načinu podešavanja kamatne stope, niti iz njegovih navoda proizlazi ništetnost te odredbe. Tuženik ističe da tužitelj ničime nije dokazao niti obrazložio da bi tuženik, sukladno odredbi čl. 8. Ugovora o kreditu, vršio promjene stope ugovorenih kamata protivno pozitivnim propisima, već svoje navode samo potkrjepljuje pogrešno se pozivajući na citiranu presudu Trgovačkog suda u Zagrebu. Stoga je razvidno da niti ne postoji osnova temeljem koje tužitelj traži isplatu navedenog iznosa. U prilog iznesenom tuženik dostavlja recentnu presudu Županijskog suda u Rijeci od 12. lipnja 2019. godine poslovni broj GŽ-2260/2018 kojom je utvrđeno da se na kredit koji nije ugovoren u valuti CHF ne odnose učinci kolektivne zaštite, što znači da prvostupanjski sud u takvim postupcima treba provesti dokazni postupak u skladu s dokaznim prijedlozima stranaka i utvrditi činjenično stanje u odnosu na konkretan ugovor o kreditu te se tužitelj ne može pozivati na utvrđenja iz parnice povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje: ZOO), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača. Tuženik opreza radi ističe prigovor zastare iz razloga što je cijelo potraživanje tužitelja u zastari. Kako je u prethodnoj točki navedeno, pravna utvrđenja iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovnog broja P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. godine nemaju učinka u odnosu na ugovore o kreditu u drugim valutama, stoga posljedično i logikom stvari predmetna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu ne može biti niti razlog za prekid zastare u smislu odredbe članka 241. ZOO-a, a kako to proizlazi iz stava Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci poslovni broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. godine (iako se radi o odluci koja je po stajalištu tuženika sporna, ali koja u trenutnim okolnostima predstavlja odluku u kojoj je revizijski sud zauzeo određeno shvaćanje). Naime, revizijski sud je izrazio stajalište da je pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa vezano za ugovore o kreditu u CHF došlo do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 kao i da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva

počinje teći ispočetka (od pravomoćnosti sudske odluke u povodu te tužbe). Stav revizijskog suda da se prekid zastare odnosi samo na kredite u CHF, a ne i na druge valute, potvrđuje, vezano za kredit u kunama, Županijski sud u Bjelovaru u obrazloženju gore citirane presude poslovni broj GŽ-486/2019 od 28. studenog 2019. godine u kojoj u odnosu na prigovor zastare tražbine izjavljen od strane tuženika navodi: „Međutim, osnovano tuženik u žalbi ističe da je sud prvog stupnja pogrešno primijenio materijalno pravo pri ocjeni prigovora zastare i da stoga nije bilo moguće dosuditi tužitelju cijeli navedeni iznos, jer je dio tog utuženog iznosa u zastari. S obzirom na već naprijed navedeni stav ovog drugostupanjskog suda - da pravomoćne presude donesene u vođenom kolektivnom sporu nemaju nikakvog pravnog utjecaja na predmetnu parnicu u kojoj tužitelj traži pravnu zaštitu po ugovoru o kreditu zaključenom u domaćoj valuti - u kunama, to onda ni pokretanje navedenog kolektivnog spora 4. travnja 2012. godine nije u smislu odredbe čl.241. ZOO/05 ni dovelo do prekida zastare tužiteljeve tražbine, a kako to pogrešno zaključuje sud prvog stupnja, i na što u žalbi s pravom ukazuje tuženik.“ Isto shvaćanje za kunske kredite zauzeo je i Županijski sud u Rijeci u prethodno citiranoj presudi poslovni broj GŽ-2260/2018 od 12. lipnja 2019. godine: „Nadalje, budući da se na tužiteljicu ne odnose učinci kolektivne tužbe, o tome mora prvostupanjski sud voditi računa i prilikom odlučivanja o istaknutom prigovoru zastare.“ Stoga, obzirom da se kolektivni spor ne primjenjuje na ovaj ugovorni odnos između tužitelja i tuženika, tuženik ukazuje na sljedeće odredbe materijalnog prava i sudsku praksu revizijskog suda koju je potrebno primijeniti. Odredbom članka 218. ZOO-a određeno je da se pravnim poslom ne smije odrediti dulje ili kraće vrijeme zastare, odnosno zakonodavac je imao potrebu urediti pravni odnos ugovornih strana na način da propiše da iste svojom voljom ne mogu mijenjati zakonske odredbe o vremenu zastare, jer osim što bi to bilo protivno prisilnim propisima bilo bi protivno pravnoj sigurnosti koju osiguravaju odredbe o zastari. Odredbom čl. 225. ZOO-a propisano je da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Odredbom čl. 241. Zakona o obveznim odnosima propisano kako se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Dakle, da bi se ispunili uvjeti iz navedene odredbe mora postojati radnja konkretnog vjerovnika usmjerena na ostvarenje konkretne tražbine. Nadalje, odredbom čl. 215. ZOO-a propisano je da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano, a odredbom čl. 323. ZOO-a propisano je posljedica ništetnosti i to na način da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora. Iz ustaljene prakse revizijskog suda proizlazi da zastarijevanje kod ništetnosti počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze odnosno u ovom konkretnom slučaju, a s obzirom na prirodu obveze vraćanja kredita tužitelja (plaćanja anuiteta), početak tijeka zastare trebao bi se računati od saznanja tužitelja o svakoj promjeni kamatne stope i plaćanja koja su vršena po uvećanim anuitetima. Slijedom navedenog, a uzimajući u obzir da se na ovaj konkretni slučaj ne mogu primijeniti pravna utvrđenja iz kolektivnog spora pa tako niti stajalište VSRH-a izraženo u odluci Rev-2245/17, već pravna stajališta VSRH-a izražena u prethodno navedenim odlukama, za zaključiti je da se na potraživanja tužitelja ima primijeniti petogodišnji zastarni rok, koji se ima računati od saznanja tužitelja o svakoj promjeni kamatne stope i plaćanja koja su vršena po uvećanim anuitetima. Uzimajući u obzir činjenice da je tužitelj podnio tužbu dana 7. lipnja 2019. godine, a da je Ugovor o kreditu sklopljen dana 27. ožujka 2009. godine,

razvidno je da su sva potraživanja tužitelja do 7. lipnja 2014. godine u zastari. Tuženik ističe kako je sve promjene kamatne stope izvršio sukladno tada važećim pozitivnim propisima. Tuženik je naime prije donošenja ZIDZPK (112/12 i 143/13) bio u obvezi samo prethodno izvijestiti potrošača o promjeni kamatne stope prije nego što se ona počne primjenjivati na ugovorni odnos s potrošačem, putem sredstava javnog informiranja ili na drugi odgovarajući način (čl. 175. Zakona o bankama, NN 84/02, 141/06), odnosno prema Zakonu o kreditnim institucijama (čl. 308. NN 117/08,) tuženik je bio dužan obavijestiti potrošača o promjeni ugovorene kamatne stope najmanje petnaest dana prije nego što se nova stopa počne primjenjivati, te uz obavijest dostaviti i izmijenjeni otplatni plan. Tuženik je to u ovoj stvari uredno činio. Tuženik se međutim, radi izostanka precizne zakonske regulative u vrijeme sklapanja ugovora, u postupanju prema tužitelju rukovodio i Direktivom Vijeća Europskih zajednica 93/13/EEZ od 05.04.1993. Navedena Direktiva u Prilogu sadrži tzv. sivu listu od devetnaest ugovornih odredaba koje bi se mogle smatrati nepoštenima, a koja lista je kasnije implementirana u odredbu čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača. No za razliku od ZZP-a, Direktiva u Prilogu predviđa i slučajeve u kojima određene odredbe sa sive liste nisu ograničenje za sklapanje ugovora, pa tako niti odredba koja trgovcu omogućuje da jednostrano izmijeni ugovor bez valjanog razloga predviđenog ugovorom, ukoliko se radi o odredbi prema kojima pružatelj financijskih usluga pridržava pravo bez prethodne obavijesti izmijeniti kamatnu stopu koju plaća potrošač, u slučaju valjanog razloga, pod uvjetom da se od pružatelja usluga traži da o tome odmah izvijesti drugu ugovornu stranu u najkraćem mogućem vremenu i da je ona tada odmah slobodna raskinuti ugovor (Toč. 2.b Priloga Direktive). Također nije nepoštena niti odredba kojom pružatelj financijskih usluga pridržava pravo jednostrano izmijeniti odredbu o cijeni, koja je uvjetovana kretanjem određenih indeksa, odnosno čimbenika na financijskom tržištu na koje pružatelj usluge nema utjecaj. Treba imati u vidu da je jedan od osnovnih ciljeva Direktive 93/13/EEZ, da se prilikom donošenja ocjene o poštenju pobijane odredbe imaju cijiniti narav robe ili usluge koja je predmet ugovora, te sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora. Kako se ZZP ima tumačiti i u skladu s Direktivom 93/13/EEZ, a sukladno odredbi čl. 145. Ustava RH, ovdje tuženik ističe da postoje određene iznimke od pravila o nepoštenim ugovornim odredbama predviđene Direktivom, koje uključuju i ovdje pobijanu odredbu. Neovisno o tome što takve odredbe nisu inkorporirane u sadržaj ZZP, to ne znači da ih sud treba zanemariti. Prema njima postupanje tuženika nije nepošteno. Strukturiranje kamatne stope sukladno ZIDZPK 112/12. Tuženik ističe da je tužitelju pružena zaštita sukladno noveli Zakona o potrošačkom kreditiranju, koja je objavljena dana 04.10.2012. (dalje u tekstu ZIDZPK 112/12). Naime, sukladno navedenoj noveli ZIDZPK 112/12 tuženik je kao Banka bio u obvezi definirati parametre koje prati u kontekstu donošenja odluke o korekciji promjenjive kamatne stope, a koji su jasni i poznati potrošačima, kvalitativno i kvantitativno razraditi uzročno-posljedične veze kretanja parametara i utjecaja tih kretanja na visinu promjenjive kamatne stope i odrediti u kojim se razdobljima razmatra donošenje odluke o korekciji visine kamatne stope (koje je bazno razdoblje te koja su referentna razdoblja). Tuženik je postupio sukladno navedenoj obvezi te je donio nove Opće uvjete promjene kamatnih stopa Zagrebačke banke d.d. u poslovanju s domaćim i stranim fizičkim osobama (Opći uvjeti), koji su stupili na snagu 1.siječnja 2013., a koji Opći uvjeti su se primjenjivali i na predmetni ugovorni odnos. U odredbama poglavlja 3. Općih uvjeta – “Kredit – načini određivanja visine promjenjive kamatne stope, pod a) Promjenjivi elementi kamatne stope i fiksni dio kamatne stope, navedeno je: “Kamatne stope na kredite sastavljene su od varijabilnog i fiksnog dijela. Varijabilni (promjenjivi) dio kamatne stope na kredite je ugovoreni parametar, ili više njih, čija je

promjena neovisna o volji ugovornih strana, koji je jasan i poznat Klijentima. Fiksni (nepromjenjivi) dio kamatne stope je određeni ugovoreni broj postotnih poena, koji se ne mijenja tijekom korištenja, odnosno otplate kredita.” Nesporno je da je tuženik tužitelja obavijestio o strukturiranju kamatne stope za njegov kredit dostavivši mu dana 8. siječnja 2013. godine Obavijest o novostima o utvrđivanju kamatne stope u kojoj je utvrdio da se kamatna stopa po kreditu tužitelja sastoji od: Varijabilnog dijela kamatne stope koji se izražava kao 6M NRS1 za HRK i koji na dan 31. prosinca 2012. iznosi 2,26000 postotnih poena; te Fiksnog dijela koji iznosi 4,69000 postotnih poena. Dodatno, tuženik je obavijestio tužitelja da će redovno usklađenje promjenjivih kamatnih stopa kao i utvrđivanje statusa klijenta obavljati šestomjesečno 20. svibnja i 20. studenog, s primjenom novih kamatnih stopa od 1. srpnja i 1. siječnja svake godine, a što je tuženik tijekom trajanja ovog ugovornog odnosa nesporno i činio. Tuženik je dakle udovoljio zakonskoj obvezi tako da je donio nove Opće uvjete te strukturirao kamatnu stopu sukladno relevantnim odredbama ZIDZPK 112/12. Tuženik je, stoga, tek od stupanja na snagu Općih uvjeta kojima je sukladno zakonom predviđenoj obvezi definiran parametar, fiksna marža te razdoblja promjena kamatnih stopa, odnosno od 01.01.2013. mogao definirati navedene elemente promjenjive kamatne stope, odnosno izmijeniti sadržaj svih ugovornih odnosa s promjenjivom kamatnom stopom, što je tuženik i učinio. Slijedom navedenog, razvidno je da su intervencijom zakonodavca stranke regulirale svoj ugovorni odnos u pogledu pitanja promjenjivosti kamatne stope pa tužitelj nema pravo tražiti i dodatnu zaštitu od suda podnošenjem predmetne tužbe. Potrebno je istaknuti i da je takav način usklađenja u više navrata i od više institucija potvrđen kao zakonit (Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Hrvatska narodna banka, VSRH u presudi Revt-294/2014, str. 35., Visoki prekršajni sud u presudi posl.br. FPŽ-139/18 od 29.03.2018. godine). Prema tome, već je kroz ZPK tužitelju pružena takva razina radi koje daljnja sudska zaštita nije potrebna, pri čemu je zakonodavac odgovarajuće cijenio činjenicu da su se ugovorne strane inicijalno opredijelile za primjenu promjenjive kamatne stope, i da je polazeći upravo od tog odabira koncipirao režim pravne zaštite koji je ustanovljen ZPK. Deklaratorna zaštita koju traži tužitelj u ovoj stvari usmjerena je na izmjenu sadržaja ugovornog odnosa. Dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi u sebi obuhvaća dva međusobno povezana i nerazdvojiva dogovora, i to dogovor o odabiru promjenjive kamatne stope, te o načinu podešavanja kamatne stope. Ta dva dogovora samo zajedno mogu činiti dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi, što je uostalom i stav recentne pravne teorije. Ukoliko se iz sadržaja ugovora kroz deklaratornu pravnu zaštitu ukloni način podešavanja visine kamatne stope, kamatna stopa se više ne može smatrati promjenjivom, jer tada od samog zasnivanja ugovornog odnosa ne postoji nikakav dogovor parničnih stranaka u pogledu načina njezinog podešavanja. Takav ugovor pravno je i sadržajno nepotpun, stoga odgovor na pitanje koja se kamatna stopa primjenjuje na ugovorni odnos parničnih stranaka treba potražiti u tumačenju preostalih odredbi ugovora. Odredba čl. 2. Ugovora i dalje doduše sadrži odredbu o tome da su ugovorne strane odredile primjenu promjenjive kamatne stope u početnoj visini od 5,65 % godišnje, no jasno je da uslijed izostanka kriterija o načinu podešavanja njezine visine početno ugovorena visina jest njezina trajna visina, budući da druge odredbe ugovora ne daju odgovor na pitanje kako bi promjena takve stope mogla nastupiti. Međutim, ukoliko se ugovor tumači teleološki (ako ne postoji način na koji može doći do izmjene početno ugovorene visine kamatne stope) to samo može dovesti do zaključka da kamatna stopa nije promjenjiva, već da se radi o fiksnoj kamatnoj stopi. Takva naime jedino i može biti kamatna stopa za koju, iako nazvana promjenjivom, u ugovoru nije predviđen način njezinog podešavanja. Nije pak moguće niti pravno

dopušteno kamatnu stopu, koju su ugovorne strane izričito predvidjele kao promjenjivu, intervencijom u sadržaj ugovora izmijeniti u fiksnu kamatnu stopu od samog zasnivanja ugovornog odnosa, niti zanemariti valjanost inicijalnog dogovora između parničnih stranaka da će se na njihov ugovorni odnos primjenjivati promjenjiva kamatna stopa. Parnične stranke su u vrijeme zasnivanja ugovora jasno očitovale svoju volju na način da žele da se na njihov odnos primjenjuje promjenjiva, a ne fiksna kamatna stopa, a što uostalom odgovarajuće cijeni i uvažava sam zakonodavac. U pravnoj teoriji uvriježen je stav da se odredbe ugovora imaju primjenjivati onako kako glase, a da se pri tumačenju spornih odredbi treba istraživati i zajednička namjera ugovaratelja, te odredbu tako razumjeti kako to odgovara načelima obveznog prava, posebice kroz načelo slobode uređivanja obveznih odnosa, budući da se pod njime podrazumijeva "sloboda suugovaratelja da samostalno i slobodnom voljom odlučuju hoće li uopće zasnovati određeni obveznopravni odnos, s kime, kojom vrstom ugovora, s kojim sadržajem i redovito u kojem obliku, mijenjati ga i okončati" (Vilim Gorenc, Komentar Zakona o obveznim odnosima, 2005. g., str. 7.). Deklaratorni tužbeni zahtjev stoga se ne može usvojiti bez da se pritom ne postupi protivno Zakonu o potrošačkom kreditiranju i Zakonu o zaštiti potrošača, ali i bez da se ne povrijedi jedno od osnovnih načela obveznog prava, načelo slobode ugovaranja. Tuženik spori da bi na strani tužitelja nastupila šteta, kao i da bi tuženik ikakvu štetu prouzročio svojim postupanjem tužitelju. Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 potrošača u skladu sa praksom suda Europske unije, definira kao dobro informiranu, razumnu, pažljivu i opreznju osobu. Tužitelj se stoga ne može prikazivati kao osoba kojoj je moguće "nametnuti" Ugovor određenog sadržaja, na unaprijed formuliranom standardnom obrascu, niti je to životno logično i uvjerljivo. Tužitelja nitko nije silio da sklopi ugovor o kreditu s tuženikom, već je to isključivo rezultat njegove slobodne volje. Ukoliko pak tužitelj želi sebe prikazati kao osobu koja je ugovor sklopila bez da je propitivala njegove odredbe, on tim više ne uživa pravnu zaštitu po režimu koji je ustanovljen odredbama ZPK i ZZP, jer bi iz navedenog proizlazilo da on nije niti želio pregovarati o pojedinim odredbama, već je samo htio što prije ishoditi potrebna novčana sredstva. U ovoj stvari nije sporno da je tuženik kao pružatelj financijskih usluga, u smislu spomenute odredbe Priloga Direktive i ranije navedenih zakona, u prvoj mogućoj prilici izvijestio tužitelja o izmjeni kamatne stope, te da je pri tome tužitelj imao pravo na raskid ugovora. Takvo držanje sud bi ipak trebao odgovarajuće cijiniti, budući da sadašnji navodi i prijašnje postupanje tužitelja dijametralno suprotni. Stoga, sve i da je na strani tužitelja nastala šteta, njegov doprinos takvoj šteti više je nego očigledan. Nadalje, Zakon o zaštiti potrošača (NN 41/14) odredbom čl. 118., odnosno 126. ZZP-a jasno definira pravni osnov tužbenih zahtjeva za osobe koje protiv tuženika iz kolektivnog spora temeljem iste odredbe pokreću pojedinačne postupke s osnove presude donesene u kolektivnom sporu, a to je naknada štete. Takva pravna osnova jasna je budući da ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi, temeljem koje je tuženik stekao iznose koji su ovdje predmetom zahtjeva za isplatu nije otpala, već i dalje egzistira. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana plaćanja istih tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18)

propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnicu, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim. Slijedom svega navedenog, tuženik je predložio naslovnom sudu da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u Ugovor o namjenskom kreditu br. 3212231001 kreditna partija 7104001866 od 25. siječnja 2007., zatim je provedeno financijsko vještačenje po vještaku Andriji Ilakovcu te je saslušan tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja.

4. Tužitelj je podneskom od 3. rujna 2025. konačno precizirao tužbeni zahtjev kako je to pobliže opisano u izreci.

4.1. Na temelju provedenog dokaznog postupka te na temelju analize i ocjene svakog dokazan posebno i svih dokaza skupa, sud je utvrdio da je precizirani tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

5. Sporno je među parničnim strankama osnov i visina tužbenog zahtjeva, aktivna legitimacija tužitelja, status potrošača, te je stavljen prigovor zastare utuženog potraživanja. Uvidom u Ugovor o namjenskom kreditu vidljivo je da je isti zaključen 25. siječnja 2007. između Zagrebačke banke d.d. i Miroslava Ivušića, a iznos za odobrenog kredita 465.880,00 HRK. Nadalje, iz Ugovora je vidljivo da je redovna kamatna stopa tijekom postojanja obveze po ovom Ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke i kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. i na dan sklapanja ugovora iznosi 5,65% godišnje.

6. Iz iskaza tužitelja utvrđeno je da je novac od kredita korišten za kupnju stana te da u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu nije imao obrt niti je bio član trgovačkog društva. Stoga je utvrđeno da je tužitelj imao status potrošača u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu jer je novac koristio za stan. Glede aktivne legitimacije tužitelja, koja je osporena, iz iskaza tužitelja je utvrđeno da je tužitelj plaćao rate kredita te je tužitelj aktivno legitimiran u ovom postupku.

7. Iz iskaza tužitelja utvrđeno je da je Ugovor s tuženikom zaključen 2007. godine. Prilikom zaključenja Ugovora o kreditu ugovoreno je da je kamatna stopa promjenjiva. Uz Ugovor o kreditu tužitelj je dobio Otplatni plan. Tijekom otplate kredita rate kredita su se mijenjale na više. Prilikom zaključenja Ugovora u banci nitko mu nije pojasnio što znači promjenjiva kamatna stopa. Prilikom zaključenja Ugovora, obzirom da je dobio Otplatni plan, mislio je da će plaćati rate kredita prema tom Otplatnom planu. U banci mu je preporučena ovakva vrsta kredita, a radilo se o tipskom ugovoru i tužitelj nije mogao utjecati da se neka odredba iz Ugovora promjeni ukoliko mu ne bi odgovarala. Tijekom otplate kredita tužitelj se nije obraćao banci prilikom povećanja rata kredita nego ga je prihvatio. Ugovor je pri potpisu pročitao. Instalater je i njegovo znanje mu ne dozvoljava da bi mogao dobro razumjeti pojedine odredbe kredita, a posebno odredbu koja govori o promjenjivoj kamatnoj stopi. U stanu kupljenom od novaca od kredita tužitelj je živio s obitelji do 2015., a tada je morao ići u inozemstvo jer nije mogao vraćati rate kredita. Poslije 2015. godine stan je povremeno iznajmljivao, a iznajmljivanje je bilo u svrhu da može dalje otplaćivati rate kredita. Prije zaključenja Ugovora o kreditu tužitelj nije tražio ponudu od drugih banaka.

7.1. Iskaz tužitelja sud je prihvatio kao vjerodostojan jer potvrđuje bitne činjenice iz Ugovora o kreditu. Sud je utvrdio da je tužitelj sklopio Ugovor o kreditu u osobne nekomercijalne svrhe. Nadalje, iz iskaza tužitelja sud je utvrdio da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora s tužiteljem, tužena nije u cijelosti informirala tužitelja o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke glede zaključenja ugovora o kreditu, pa je to imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

8. Na okolnost visine tužbenog zahtjeva, odnosno preplate po osnovu promjenjive kamatne stope, provedeno je financijsko vještačenje po vještaku Andriji Ilakovcu. Iz Nalaza i mišljenja je utvrđeno da su tužitelj i tužena zaključili dana 25.siječnja 2007. godine Ugovor o namjenskom kreditu broj 3212231001, kreditna partija 7104001866, u iznosu 465.880,00 HRK. Na kredit u otplati Korisnik kredita obvezuje se platiti Banci kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke, a koja na dan sklapanja Ugovora iznosi 5,65 % godišnje. Kamata se obračunava mjesečno, sadržana je u anuitetima i dospijeva na naplatu zajedno s njima. Rok otplate kredita iznosi 30 godina. Korisnik kredita otplaćuje kredit u jednakim mjesečnim anuitetima na dan dospijeća a prema otplatnom planu. Anuiteti dospijevaju na naplatu uzastopno, prvog dana u kalendarskom mjesecu počevši od dana dospijeća prvog anuiteta 01.03.2008. Kredit je isplaćen 31.01.2008. u iznosu 465.880,00 HRK. Uvidom u dokumentaciju koja priliježe spisu vještak je utvrdio da je tužena mijenjala kamatnu stopu u periodu otplate kredita kako slijedi: od 01.02.2008. kamata je iznosila 6,30%, od 01.07.2009. kamata je iznosila 7,20%, od 01.05.2010. kamata je iznosila 6,95%, od 01.07.2011. kamata je iznosila 6,70%, od 01.07.2013. kamata je iznosila 6,74%, od 01.01.2014. kamata je iznosila 6,51%, od 01.07.2014. kamata je iznosila 6,25%, od 01.01.2015. kamata je iznosila 6,34%, od 01.07.2015. kamata je iznosila 6,19%, od 01.01.2016. kamata je iznosila 5,99%, od 01.07.2016. kamata je iznosila 5,89%, od 01.01.2017. kamata je iznosila 5,67%, od 01.07.2017. kamata je iznosila 5,42%, od 01.01.2018. kamata je iznosila 5,23%, od 01.07.2018. kamata je iznosila 5,14%, od 01.01.2019. kamata je iznosila 5,04%, od 01.07.2019. kamata je iznosila 4,93%, od 01.01.2020. kamata je iznosila 4,83%, od 01.07.2020. kamata je iznosila 4,75%, od 01.01.2021. kamata je iznosila 4,60%, od 01.07.2021. kamata je iznosila 4,41%, od 01.01.2022. kamata je iznosila 4,20%, i od 01.07.2022. kamata je iznosila 4,09%.

8.1. Nadalje, kao bitno iz Nalaza vještaka je utvrđeno da je na temelju dokumentacije koja mu je bila dostupna utvrdio razliku kamata u razdoblju od 1. ožujka 2008. do 1. prosinca 2022. koji je banka primjenjivala naspram početno ugovorene kamatne stope u ukupnom iznosu 5.058,26 eur.

8.2. Nalaz vještaka sud je prihvatio kao objektivan, sukladan pravilima znanosti i vještine.

9. Pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. između ostalog utvrđeno je da je tužena 10. rujna 2003. godine do 31. prosinca 2008. godine povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditu na način da nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravu i obvezama ugovornih strana pa je time postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) u razdoblju od 1. rujna 2004. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to čl. 96. i čl. 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/11, 78/15, 29/18, 126/21 – dalje ZOO) te da je u razdoblju od 1. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze prema ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku da tužena promjeni ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača.

10. Čl. 138.a. Zakona o zaštiti potrošača propisan je obvezujući učinak te presude za sudove u postupcima koje pojedinačno pokrene potrošač.

11. Među strankama nije sporno da je ugovorena kamatna stopa promjenjiva u skladu s odlukama Banke o kreditiranju građana. Tako se u čl. 2. Ugovora navodi da je redovna kamatna stopa tijekom postojanja obveze u Ugovoru promjenjiva u skladu sa promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. na dan sklapanja Ugovora, a iznosi 5,65 % godišnje.

12. Ugovorna kamata u Ugovoru o kreditu koju se korisnik kredita obvezuje platiti za korištenje iznosa novčanih sredstava odobrenih mu na određeno vremensko razdoblje od strane banke, uz njegovu obvezu vraćanja iskorištenog iznosa novca, a sve u vrijeme i na način kako je to Ugovorom o kreditu i ugovoreno. U smislu odredbe

čl. 269. st. 2. i čl. 272. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08) ugovorna kamata kao takva mora biti određena, odnosno određiva.

13. Sukladno čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Ista odredba identična je odredbi čl. 99. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007. Uz same odredbe o promjenjivim kamatama i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojem obrazloženju odluke povodom revizije na odluku Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-7129/13, Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. u dijelu u kojem se govori o ugovaranju kamatnih stopa navodi kako terminologija koja se koristi u odlukama banaka, uključujući tu i dio koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu i način njezina obračuna, je "visokostručna" i ako takva razumljiva je isključivo onim osoba koje imaju ekonomsku naobrazbu i koje se bave bankarskim poslovanje. Za prosječnog potrošača ovakva terminologija je apsolutno nerazumljiva. Nadalje se u obrazloženju Vrhovnog suda navodi "to pak znači da unatoč tome što odluke tuženih banaka koje su uređivale pitanje promjenjive kamatne stope uključujući i razloge koje utječu na njezinu promjenu tijekom trajanja kreditnog razdoblja (odluke su potrošačima bile dostupne u poslovnica tuženih banaka) i nisu mogle biti razumljive. Pri tome treba reći i to da razlozi za promjenjivost kamatne stope, a kako su prikazani u odlukama tuženih banaka, doista se ne mogu smatrati načelnim i objektivnim kriterijima koji bi trebali omogućiti potrošaču da provjeri opravdanosti razloga za promjenu kamatne stope tijekom razdoblja trajanja kredita".

14. Iz spomenutog obrazloženja Vrhovnog suda proizlazi kako je unošenje neodređene formulacije, glede promjenjive kamatne stope u ugovoru o kreditu, na način kako su to radile banke, suprotan načelima obveznog prava, jer je time od samog početka tog ugovornog odnosa korisnik kredita, kao potrošač, doveden u neravnopravni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, pošto je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je postojala u ugovorima o kreditu bila takva da su korisnici kredita znali kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, dok se nije moglo ocijeniti zašto, kako te u kojem smjeru će tijekom budućeg kreditnog razdoblja se kamatna stopa kretati.

15. Na temelju takvih ugovornih odredbi, osim precizno određene kamatne stope u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva nije bila niti određena, a niti određiva.

16. Stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske u citiranoj odluci jest da banke kao visoko specijalizirane novčarske ustanove čiji predmet poslovanja je novac kojeg plasiraju potrošačima u vidu raznih novčarskih "proizvoda" su bile dužne maksimalno odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču i pomoći mu da u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti se koristi njihovim uslugama, ali nikada na njegovu štetu. Znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju, u odnosu na znanje o poslovima prosječnog potrošača, je superiorno. Vrhovni sud Republike Hrvatske smatra da upravo zato su banke bile dužne svakog potrošača ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi iskrenuti mu pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa u budućem razdoblju trajanja kredita, a što one nisu na valjani način činile u spornom razdoblju zadovoljivši se nedorečenim i nerazumljivim formulacijama o promjenjivoj kamatnoj stopi iz unaprijed formuliranog standardnog ugovora koja je kao takva potrošačima ostala nerazumljiva. Tako nezakonito

postupanje banke su kasnije otklonile nakon što je odredbom čl. 11.a. Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 75/09 i 112/12) i formalno propisano što sve treba sadržavati ugovorna odredba, ako je ugovorena promjenjiva kamatna stopa.

17. Odredba čl. 11.a. Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 75/09 i 112/12) navodi: "Ako su ugovorene promjenjive kamatne stope vjerovnik je dužan pod a) definirati parametar koji prati u kontekstu donošenja odluke o korekciji promjenjive kamatne stope, a koji je jasan i poznat potrošačima i pod b) kvalitativno i kvantitativno razraditi uzročno posljedične veze kretanja parametra iz točke "a" ovoga stavka i utjecaja tih kretanja na visinu promjenjive kamatne stope i pod c) odrediti u kojim se razdobljima razmatra donošenje odluke o korekciji visine kamatne stope (koje je bazno razdoblje te koja su referentna razdoblja). Promjenjiva kamatna stopa definira se kao zbroj ugovorenog parametra i fiksne marže banke koja ne smije rasti tijekom otplate kredita i koja se mora ugovoriti zajedno s parametrom. Ako vjerovnik nudi ugovaranje promjenjive kamatne stope, dužan je jasno i nedvojbeno predložiti potrošaču prije sklapanja ugovora o kreditu elemente iz stavka I. ovoga članka kao i upozoriti potrošača na sve rizike ove promjenjivosti te jasno i nedvojbeno ugovoriti u samom ugovoru o kreditu promjenjive elemente na temelju kojih se izračunava promjenjiva kamatna stopa".

18. Prema odredbi 93/13/EEZ čl. 5. u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određeno odredbe nude u pisanom obliku te odredbe uvijek moraju biti sročene, jasno i razumljivo. Kao nepoštena odredbe mogu se smatrati i odredbe čiji predmet ili svrha je davanje mogućnosti prodavatelju robe ili pružatelju usluga da jednostrano izmijeni ugovor bez valjanog razloga predviđenog ugovorom. Nadalje se navodi kako pružatelj financijskih usluga pridržava pravo izmjene kamatne stope koju plaća potrošač ili se ona plaća njemu ili iznosa ostalih pristojbi za financijske usluge bez obavijesti u slučaju valjanog razloga pod uvjetom da se od pružatelja usluga traži da o tome obavijesti drugu ugovornu stranku ili stranke u najkraćem mogućem vremenu i da su one tada slobodne odmah raskinuti ugovor.

19. Na temelju svega navedenog, a uvažavajući stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske kao relevantan u ovom predmetu, sud je mišljenja kako je nerazumljiva odredba vezana za promjenjivu kamatnu stopu u čl. 2. Ugovora o kreditu sklopljenim između Zagrebačke banke d.d. i tužitelja da je samim time ista odredba, odnosno dio odredbe nepošten te da je sukladno tome u tom dijelu Ugovor ništetan, a primjenom odredbe čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača.

20. Nadalje, polazeći od toga na dio koji se odnosi na ugovaranje promjenjive kamatne stope ništetan, jer je isti nerazumljiv, proizlazi kako tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju takvog ugovora, odnosno dijela ugovora u ovom slučaju primio, a što je sukladno odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima.

21. Iznos od 5.058,26 eur koji tužitelj potražuje od tuženika je iznos koji predstavlja razliku plaćene kamate unutar anuiteta između stope koju je tuženik primjenjivao i početno ugovorene kamatne stope u utuženom razdoblju, a koji iznos je utvrđen provedenim financijsko - knjigovodstvenim vještačenjem.

22. Slijedom navedenog, sud nalazi tužbeni zahtjev tužitelja da mu tuženik isplati na ime razlike iznos 5.058,26 eur osnovanim u cijelosti te je primjenom odredbe čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima odlučeno kao u izreci presude.

23. Neosnovan je prigovor zastare utuženog potraživanja obzirom da zastara počinje teći od trenutka kada odluka koja je utvrđena ništetnost ugovora postane pravomoćna.

24. Glede dijela nalaza i mišljenja vještaka a koji se odnosi na utvrđenje tzv. negativnih razlika, odnosno razlika kada je tečaj bio manji od tečaja na dan isplate kredita, za sud nije relevantan.

24.1. Naime, tuženica je samo općenito stavila materijalno pravni prigovor koji zapravo samo osporava visinu potraživanja tužitelja temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Ugovora o kreditu koje se odnose na CHF valutnu klauzulu, pa stoga sud nije ovlašten niti dužan umanjivati potraživanje tužitelja s negativnim tečajnim razlikama nastalim u razdoblju kada je tečaj CHF bio niži od tečaja CHF na dan isplate. Naime, da bi se uopće moglo odlučivati o potraživanju jedne od strane ugovora koji je djelomično ništetna, potrebno je da takva strana u takvom smislu postavi tužbeni zahtjev odnosno ako se radi o tuženiku da postavi protutužbeni zahtjev ili procesno pravni prigovor radi prebijanja, ili materijalno pravni prigovor prijeboja. Ovaj stav suda potvrđen je revizijskom odlukom Rev-549/23-4 od 18. prosinca 2023.

25. Sukladno članku 29. ZOO-a tuženik je dužan platiti tužiteljici zakonske zatezne kamate pobiže opisane u izreci, a koje teku od dana preplate pojedinih anuiteta.

26. Sukladno članku 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 148/11. pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 - dalje: ZPP) tuženik je dužan tužitelju naknaditi parnični trošak u iznosu od 1.698,58 eur koji troškovi su osnovani i sukladni Odvjetničkoj tarifi, a sastoje se od troška sastava tužbe 200,00 eur, zastupanje na ročištima 8. srpnja 2024. i 18. lipnja 2026. 2x200,00 eur sve prema Tbr.9.točka 1.OT, ročište za objavu presude 100,00 eur prema Tbr.9.točka 3.OT, sastav podnesaka 19. travnja 2023. i 3. rujna 2025. 2x200,00 eur sve prema Tbr.8.točka 1.OT, sastav podneska 27. travnja 2026. iznos od 100,00 eur, predujam za vještačenje 450,00 eur te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu 48,58 eur.

27. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

Slavonski Brod, 29. srpnja 2026.

Sudac
Pavo Garić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka, putem ovog suda na Županijski sud. Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

Broj zapisa: **9-3088b-56dcc**

Kontrolni broj: **074c6-c60af-1bfcf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.